

КОЛКО ЧУДЕНЪ Е СВЪТА

Нѣгде тамъ далечъ, на югъ,
Казватъ, нѣмало ужъ зима,
А на северъ пѣкъ било
Зима цѣлата година.

Затова и ужъ на югъ
Нивга печкитѣ не палятъ.
Но щомъ нѣма снѣгъ и студъ,
То кога се тамъ пѣрзаятъ?

А на северъ пѣкъ снѣга
Не се вдигалъ отъ земята.
Е, тогава, питамъ азъ,
Де и какъ растатъ цвѣтята?

А пѣкъ мечки, вълци тамъ
Като млѣко били бѣли
И отъ раждане до смъртъ
Въ ледни пещери живѣли.

Даже жилища отъ ледъ
Ужъ, че хората си правятъ.
Но въ тѣхъ огънь какъ кладатъ,
Тѣ нима не се стопяватъ?

А пѣкъ хората на югъ
Като вжгленъ били черни.
Колко чуденъ е свѣтътъ,
Ако тѣзъ нѣща сж вѣрни!

Ст. Данисковъ